

altid betragtet det saaledes og noksom udtalt, at for mig ere disse tre Lovforslag, det, som her foreligger, og de to andre efterfølgende Skattelove, at betragte som et sammenhængende Hele, saa at der ikke kan være Tale om, at det ene skal vedtages og de andre blive liggende. Men hvad gjorde dette Thing i forrige Samling? Det har ikke udtalt sig om de to andre Skattelove, og det forekom mig altsaa at være en Selvfølge, at disse to andre Skattelove nødvendigvis maatte bringes ind i dette Thing igjen; Landskthinget har udtalt sig om dem, dette Thing ikke. Men da de tre Love maa følges ad, er det for mig givet, at ogsaa Loven om Told- og Skibsafgifter maatte fremsættes i dette Thing, og da dette Thing, fordi det, som det angav, manglede Tid til en virkelig Behandling af Forslaget og kun havde Tid til en summarisk Behandling, ikke udtalte sig eller ialtfald ikke begrundede sine forfjellige Endringsforslag til Forslaget, har jeg været ganske ude af Stand til at fremsætte et Forslag, som i Realiteten, hvad selve Bestemmelserne i Lovforslaget angik, havde været imødekommende mod dette Things Anstuelser om selve Lovforslagets Details. Naar jeg paa den ene Side er enig med det andet Thing om Lovens Detailler, og paa den anden Side dette Thing ikke har udtalt med nogen Begrundelse hvorfor det ønsker de og de Endringer deri, ser jeg ikke rettere, end at det med Nødvendighed er givet, at jeg maatte betragte Sagen saaledes, at Forhandlingen om disse tre Lovforslag maatte begynde forfra i dette Thing i denne Samling, altsaa ogsaa med en uforandret Fremsettelse, saaledes som det var vedtaget af det andet Thing. Naar det ærede Medlem vil betragte dette, at Lovforslaget er fremsat uforandret, som et sikkert Tegnpaa — jeg tror det ærede Medlem brugte Ordet — en utvivelig Erklæring fra min Side om, at „saaledes“ og ikke „anderledes“, naar der overhovedet skal vedtages Forandringer i det Bestaaende, saa er dette fuldstændig urigtigt. Jeg har noksom viist i Forhandlingerne med det andet Thing, at jeg paa mangfoldige Punkter kan rette mine Anstuelser, borte min Anstuelse efter Andres, og naar det ærede Medlem saa stærkt markerede, at jeg gjentagne Gange havde udtalt: Kun Revision, naar ingen Medgang i Statsindtægter finder Sted, da er det et fuldstændig urigtigt Citat. Jeg har kun udtalt, at jeg ikke kunde være med til at gennemføre Revisionen med nogen væsentlig Medgang i Statsindtægten. Hvad der skal forstås ved „væsentlig“ og „ikke væsentlig“, bliver naturligvis altid noget Subjektivt. Jeg vil tilføje dette, at efter min Opfattelse er der kun

en Vej, som i Virkeligheden kan føre til, at det af Mange saa længe nærede Ønske om, at en Revision af vore Toldtariffer kan finde Sted, kan blive opfyldt, og det er dette, at man i begge Rigsdagens Afdelinger giver selve Sagerne en indtrængende Behandling. Bliver Resultatet deraf det, at man enes i alt Væsentligt mellem de to af Rigsdagens Afdelinger, gad jeg dog nok egentlig vide, om det er det ærede Medlems Mening, at jeg skulde være en Hindring, end sige en uovervindelig Hindring for, at det, som begge Rigsdagens Afdelinger ere enedes om, ogsaa bliver til Lov.

C. Hage: Jeg skal ganske vist erkjende, og det har jeg aldrig bestridt, at den høitærede Minister ogsaa ved Forhandlingerne om dette Forslag i det andet Thing har viist, at han paa mange Punkter, med Hensyn til Enkeltheder, har været i Stand til at godkjende den Opfattelse og rette sig derefter, som fra anden Side er hævdet. Men den høitærede Finanzminister har samtidig ikke rokket sig et eneste Skridt paa det, der er Kardinalpunktet, Hovedpunktet i Striden, det saakaldte Kompensationspørgsmaal. Naar den høitærede Minister siger, at min Opfattelse af hans Ytringer ikke er rigtig, saa vil jeg tillade mig at hævde paa min Side, at den er rigtig. Thi, skjøndt jeg ikke her har de trykte Ord ved Haanden, huffer jeg ikke feil, naar jeg gjengiver en Udtalelse af den høitærede Minister saaledes: at han ganske vist har sagt, at det, han ikke vilde gaa med til, var en „væsentlig“ Medgang i Statens Indtægter; hvad der derved skulde forstås, kunde, som den høitærede Minister ogsaa sagde nu, være Gjenstand for Tvivl; han for sit Bedkommende havde ved sit Forslag viist, at han ikke ansaa en Medgang af et Par Hundrede Tusinde Kroner for at være „væsentlig“, men meget derudover vilde han heller ikke være i Stand til at gaa med til. Saaledes lode paa det Nærmeste den høitærede Ministers Ord. Men naar vi nu, for at naa til en Overenskomst, blive nødsagede til at gaa op til det Tidobbelte eller mere af det, den høitærede Minister vil være med til, saa staar det fast, at den høitærede Minister ikke vil være med til det, som er nødvendigt for denne Reforms Gjennemførelse. Dette er et Standpunkt, som den høitærede Minister har fuldstændig Ret til, som han fuldstændig vel kan indtage; men saa maa han paa den anden Side ikke formene os Andre at sige, at det er det Standpunkt, som han indtager, der er Hindringen for Lovens Gjennemførelse.